

הוכחות חדשות ומוצקות מוכיחות: אלמו היה חף מפשע!!

אף אחד אינו מופתע כאשר עובדי מדינה משקרים – ואנו לא מדברים על נציגינו הנבחרים. במקרה זה, אנו מדברים על ה-IRS (מוסד מס ההכנסה האמריקאי). ה-IRS ידוע בהטרדות אזרחים אמריקאים. התעללויות אלה תועדו לאחרונה בשימוע בקונגרס. אך מה קרה לאנשים הרבים שחייהם נהרסו על-ידי ה-IRS?

הכומר טוני אלמו, ראש כנסיית אלמו הנוצרית, הורשע בשנת 1994 בניצול כספי מיסים וישב בכלא כארבע שנים בגלל שקרי ה-IRS (הוא נשלח למאסר של שש שנים, אך עונשו הופחת בשנתיים על בסיס התנהגות טובה). ה-IRS גנב מרכוש הכנסייה, זרק מאות משפחות חברי הכנסייה מבתיהם, החרים את רכושם הפרטי וחילל לחלוטין את עיקרון החופש האמריקאי היקר ביותר – חופש הדת – הזכות של אדם לבחור באמונתו האישית.

ה-IRS תחת השפעת ה-CAN

בשנות השמונים ותחילת התשעים הושפע ה-IRS על-ידי אירגון אנטי-דתי, שבינתיים שבק חיים, אירגון "רשת המודעות לכתות" (CAN), שמטרתו היחידה הייתה להרוס דתות שהם הגדירו כ"כתות". ה-IRS המוכן תמיד להאמין כי אמריקאים יעלימו מס, אימץ את הטענות המגוחכות נגד הכומר אלמו על-ידי חברים לשעבר של הכנסייה, אנשים ממורמרים שחיפשו נקמה לאחר שנזרקו מהכנסייה בגלל שקרים, גניבות ו/או שימוש בסמים.

ה-IRS יצא להוכיח שהכומר אלמו וכנסייתו היו אחיות עיניים, שהכומר אלמו ניצל את כספי הכנסייה לצרכיו הפרטיים בלבד ושחברי הכנסייה היו מאמינים חסרי-דעת ושטופי-מות. ה-IRS התעלם מהעובדה החיובית של הכנסייה, התעלם מההצהרות של חברי הכנסייה ופסל הצהרות תמיכה מכנסיות רבות וראשי קהילות. ה-IRS אפילו לא שקל את העובדה שהוא פוגע בזכות הראשונה של הכומר אלמו בחוקה האמריקאית. מטרתו היתה להרשיע. היתה לאנשי ה-IRS רק בעיה אחת – הם היו צריכים להוכיח את אמיתות התיק בבית המשפט. ה-IRS ערך בעבר שתי חקירות מס נגד הכומר אלמו, אך לא מצא הוכחות לפשע. לכן, בפעם הזאת עבר ה-IRS לשיטת העלמת ראיות מעורך-הדין של הכומר, בהטעיית ההגנה ובהשמעת שקרים בבית-המשפט.

ה-CAN הישן נמוג וה-CAN החדש נוצר

עברו כחמש שנים מאז הרשעתו של הכומר אלמו, והכנסייה השיגה הוכחות חותכות לעובדה שהכומר אלמו היה חף מפשע. בכוח הגורל, לא רק שהכומר אלמו נמצא חף מפשע, אלא גם אירגון ה-CAN המקורי שפעל להרוס את הכנסייה, הרס את עצמו. בשנת 1995 נקנס ה-CAN במיליון דולר ונמצא אשם בחטיפת חבר צעיר בכנסיית פנטקוסטלית והחזקתו נגד רצונו במשך חמישה ימים. האירגון לא שילם אפילו סנט אחד לבחור הצעיר כפיצוי. במקום זאת, בחר ה-CAN לשעבר להכריז על פשיטת רגל ומכר

את שמו ושירות הטלפון שלו. CAN חדש הוקם מאז. CAN חדש זה מנוהל על-ידי חבר נאמנים המייצגים אמונות שונות, ותומך בחופש הבחירה הדתית. הם עובדים בצמוד למומחי דת, אוכפי החוק (משטרה) ומחנכים, כדי להציג תמונה אמיתית ומדוייקת של דתות שונות. הם גם פועלים לחינוך הציבור האמריקאי ולאחד משפחות שנקרעו לגזרים על-ידי פעולות ה-CAN הישן.

ה-CAN הישן שיחק על פחדו של האדם מדברים חדשים ושונים, על-ידי שימוש במילות קסם של "שליטה בדעת" וליבוי שנאה. התקשורת, המעוניינת יותר בסנסציות מאשר באמת, הזינה את הציבור באגדות ושקרים על שטיפות-מוח וכתות. ה-CAN החדש, מצד שני, מספק לציבור עובדות אמת על אמונות ופעילות כנסיות נוצריות. בניגוד ל-CAN הישן, שהרוויח כסף מפגיעות באירגונים דתיים, ה-CAN החדש מקדיש את זמנו לבדיקה זהירה של העובדות ולשמירה על חופש הדת.

לפניכם מה שה-CAN החדש אומר על כנסייתו של הכומר אלמו, לפי דבריו של אנדי בגלי, יושב ראש ה-CAN החדש:

"ה-CAN החדש מכיר בכנסייתו של הכומר טוני אלמו ככנסיה אוונגליסטית מלאת חיים ומבוססת על כתבי הקודש, ששמה את הדגש על קוד מוסרי גבוה ביותר. כנסיית אלמו היא כנסיה נוצרית שמרנית בסיסית, שעזרה לקידום 'התנועה למען ישוע'. "כנסיית אלמו העניקה מזון, לכוש, מגורים, לימודים בבתי-ספר ועבודה לחברים ולאלפי אנשים נזקקים. הכנסיה עזרה לצעירים להפסיק את השימוש בסמים ולעזוב את עולם הפשע ונתנה להם אמונה באלוהים וסיבה לחיים. הכנסיה הזאת, מהראשונות שהטיפו לצעירים ברחובות קליפורניה בשנות השישים, גדלה בשלושים השנים האחרונות לכנסיה עולמית שהפיצה את דבר אלוהים למאות אלפי אנשים ברחבי העולם. הכנסיה פועלת בכל מדינה בעולם. פעילותה בעזרה למכורים לסמים להתגבר על ההתמכרות ולשקם את חייהם, הפיכת עבריינים לאזרחים טובים והכוונת אנשים אל ישוע המשיח ראוייה לשבח".

הגיע הזמן שהמימשל יקשיב לדברי ה-CAN החדש ויעמיד דברים על דיוקם בנושא הכומר אלמו. ה-IRS ביסס את כל התביעה המשפטית על מילות השקר של ה-CAN הישן. הם מעולם לא ציפו שה-CAN הישן יימוג. האמת יצאה לאור.

הוכחות חדשות מוצקות מוכיחות את תפותו של אלמו

בשנה האחרונה השיגה הכנסיה מסמכים חדשים ומידע מהצהרות ובקשות בהתאם לחוק "חופש המידע" (FOIA) בקשר לתביעה האזרחית של IRS נגד "כנסיית כיכר המוזיקה" (MSC). על בסיס עובדות חדשות אלה, הגישו עורכי-דין ידועים המתמחים בחוקה, רון קובי ואריק ליברמן, בקשה באפריל 1998 לביטול גזר-דינו של הכומר אלמו, על-סמך הטענה כי זכויותיו של הכומר בתהליך הופרו. העתירה טענה כי המימשל הפריע במכוון להליך המשפטי על-ידי הסתרת הוכחות לחפותו של הכומר

ושמחובתם של התובעים היה להעבירן להגנה. כן טענה העתירה נגד סוכני ה-IRS כי מסרו עדויות שקר, ונגד התובע שעודד במודע את עדי התביעה למסור עדויות שקר והצהרות מוטעות.

בנובמבר 1998 הגיש המימשל תגובה על בקשות לביטול גזר-דינו של הכומר אלמו ("התביעה מטעם ארצות-הברית דוחה את בקשת הנתבע לבטל את גזר-דינו..."). מעשה זה חיפה על שקריהם המקוריים בשקרים נוספים והשיב לתביעותיו של הכומר אלמו בהצהרות שקר דו-משמעיות וריקניות. אך ככול שנציגי המימשל העמיקו לשקר, כך חשפו יותר את העובדה שהם נשבעו שקר בבית-המשפט ורמסו את זכותו של הכומר אלמו להליך חוקי והוגן.

עיון במסמכים חדשים המתייחסים לשניים בלבד מתוך מסמכים רבים שהממשלה זייפה, מספר לנו את הסיפור האמיתי. להלן העובדות המוכיחות כי המימשל שיקר בנושא החזקת ספרי החשבונות של אלמו וסגר עיסקות חשאיות עם עדים, במקביל לאמירת ההיפך מן האמת.

ספרי החשבונות

בזמן משפטו של הכומר אלמו ב-1994 טען המימשל שהכומר מסרב למסור לו את ספרי החשבונות, ועל-ידי כך הפריע במכוון לחקירת התביעה. הם השתמשו בהיעדרותם של ספרי החשבונות כדי להטיל דופי בכומר אלמו בפני המושבעים. השופט, בהאמינו שהכומר אלמו ניסה לסכל את החקירה באמצעות הסתרת ספרי החשבונות, שפט אותו לעונש המירבי בבית-הכלא.

בתחילת דצמבר 1998, מצאה הכנסיה מעל ל-700 עמודים מספרי החשבונות המקוריים בתיק מסמכים של המימשל. גילוי זה הוכיח מעל כל ספק שהמימשל החזיק בספרים אלה בזמן המשפט. ספרי החשבונות אומתו על-ידי מומחה עצמאי, שהינו רואה חשבון ועורך-דין שאישר: "מסמכים אלה היו בבירור ספרי חשבונות ולא יותר".

הכומר אלמו טען תמיד כי המימשל לקח את ספרי החשבונות של הכנסיה אחרי שאנשיו פשטו על הכנסיה בג'ורג'יה רידג'. אך לאורך המשפט נקרא אלמו שקרן והתובע השתמש בזאת במיומנות נגד הכומר בפני חבר המושבעים. אחד מבכירי הכנסיה – דון סווס – אפילו העתיק חלק מספרי החשבונות ממשרדי מס ההכנסה האמריקאי (IRS) בנשוויל, לפני המשפט. כאשר ההגנה הציגה את ההעתיקים במשפט, הציעה התביעה שההגנה יצרה אותם רק למען המשפט. הכוונה היתה ברורה – להציג את הכומר אלמו כערמומי.

אך המימשל הוא זה שהיה ערמומי. ספרי החשבונות היו ברשותו כל הזמן. אנשיו היו חייבים להסתיר אותם. בדיקה מדוקדקת של מסמכים אלה היתה מספקת הוכחות חותכות לחפותו של הכומר אלמו. היעדרותם איפשרה למימשל להציג את אלמו בתור פושע ולהסתמך, במקום זאת, על עדי מדינה כדי להוכיח את טענתם. אבל עדים אלה היו חברים ב-CAN, עויינים לכומר אלמו, ושיקרו ברצון למען הפרס שהובטח להם – עוד עובדה

שהמימשל הסתיר מההגנה (פרטים בהמשך).

בנוסף למציאת ספרי החשבונות עצמם, מצאה הכנסיה לאחרונה מספר מסמכים מפלילים אחרים בתיק ה-IRS בנושא ספרי חשבונות הנמצאים בידי המימשל. למשל, הכנסיה מצאה מסמך בתיקו של הסוכן לארי הולט, "תיק תעודות סידרתי" (פברואר 1991), שמוכיח שהוא שיקר במשפט:

"בעזרתו של ריץ' בין, ממשרדי המרשל, בדקנו את המגירות והמדפים [של MSC] כדי למצוא ספרי חשבונות. היו שם יותר ספרי חשבונות ויומנים משציפינו. כדי לשמור על ספרי החשבונות והיומנים, העברנו את כל ספרי החשבונות והיומנים למשרדי מס ההכנסה [IRS] ואיחסנו אותם בחדר הראיות".

בתשובה המשפטית בנובמבר, ניסה המימשל לבטל את חשיבות העדות של הולט בכך שטען, כי הוא לא התכוון להשתמש במילה "ספרי חשבונות" אלא התכוון להגיד "יומנים" ושהוא מבלבל בין שני המושגים "יומנים" ו"ספרי חשבונות" לעיתים קרובות (המימשל הודה בהחזקת היומנים).

המימשל התגונן נגד טענה זאת על-ידי ציטוט שיחה מטעה בין עורך-דין התביעה קריס בלצ'יר והולט, שהתרחשה בזמן המשפט (תגובת המימשל 47, #, עמוד 13):

בלצ'יר: האם קיבלת אי-פעם יומנים מנציג של כנסיית כיכר המוזיקה (MSC)?
הולט: לא, אדוני, לא קיבלתי.
בלצ'יר: לא קיבלת אף יומנים?
הולט: קיבלתי יומנים, סלח-לי, אני מצטער.
בלצ'יר: האם קיבלת ספרי חשבונות?
הולט: לא, אדוני.

הולט לא מתבלבל בין המילים "יומנים" ו"ספרי חשבונות" כפי שהמימשל רוצה שנחשוב. אולם לאור הראיות החדשות, נראה כי בלצ'יר היה צריך להזכיר להולט מה עליו לומר. תגובת המימשל נכשלת כישלון חרוץ. הסוכן הולט היה בעל ותק של 25 שנים ב-IRS ובנוסף לזה, שימש כרואה-חשבון בזמן המשפט. הוא הבין לחלוטין את ההבדל בין "יומנים" ל"ספרי חשבונות" וחשיבותם הקריטית במשפט זה.

אחד המסמכים המרשיעים ביותר שנמצאו לאחרונה חושף את העובדה שהמימשל הסיר (מחק), בכוונה תחילה, כל התייחסות לספרי החשבונות במסמכים שהם העבירו לידי ההגנה. הכנסיה גילתה במסמכי הולט "סדר המאמץ לאבטחת מסמכים" מספר עדויות המתייחסות להחזקת ספרי החשבונות. למרות זאת, מסמך זה לזה ניתן לעורך-הדין של טוני אלמו בזמן המשפט, ללא כל איזכור של הספרים. מטרידה עוד יותר העובדה שהכנסיה גילתה מסמך נוסף שמאשר כי התובע בלצ'יר פיקח על שינוי המסמך של הסוכן הולט.

כאשר הוצג מסמך זה בפני הולט במשפט ה-MSC ב-14 בדצמבר 1998, הוא הודה שהוא שינה את המסמך שנתן להגנה.

כמו-כן, הודה הסוכן הולט בפעם הראשונה בהחזקת ספרי החשבונות

לפני משפטו של הכומר אלמו. הולט אישר את העובדה שבתור שותף קרוב לעורך-דין התביעה בלצ'יר, גם הוא ראה את המסמכים לפני המשפט.

ההצהרה בשבועה של הסוכן הולט ועדותו הכתובה הם הוכחה ברורה לשקר והפרעה במכוון להליך המשפטי. מסמכים אלה שהתגלו לאחרונה היו גורמים לביטול עדותו של מר הולט, שהיותה עדות שקר ברורה. למעשה סביר להניח שלא היה צורך במשפט מלכתחילה.

המימשל הסתיר את ספרי החשבונות מסיבה נוספת. בדיקה מדוקדקת של ספרי החשבונות היתה מוכיחה, מעל לכל ספק את שלושים שנות תפוחו של אלמו. חסרונם איפשר למימשל "להוכיח" את תביעתם מתוך התבססות על עדים עויינים שהיו מוכנים לשקר כדי להרשיע את הכומר אלמו. אך מה שהמימשל לא גילה להגנה היא שעדים אלה קיבלו תשלום כדי שישקרו.

פרס כספי ועיסקות מימשל

נציגי המימשל טענו שהם מעולם לא עשו עיסקה עם העדים. הם מעידים טענה זאת, והעדים מעידים טענה זאת. ולמרות זאת, חמש שנים לאחר משפטו של הכומר אלמו, מוכיחים מסמכים שהתגלו לאחרונה שהמימשל ניסה לכסות את העובדה שלפחות שניים מעדי המפתח שלו, רוברט וקרי מילר, שסיפקו עדויות משמעותיות במשפטו של מר אלמו, מילאו טופס 211 – בקשה לקבלת תשלום על עדות. המימשל הסתיר מההגנה את החומר שיכול היה לזכות את הכומר, ובכך נמנעה מעורך-הדין של אלמו האפשרות להטיל דופי רציני במניע ובאמינות של שני עדי המפתח הללו של המימשל.

המימשל נשען בכל כוחו על עדותם של רוברט וקרי מילר כדי "להוכיח" את תביעתם, שבידי אלמו היתה שליטה מוחלטת על חברי הכנסיה ועסקיהם, ושהוא שינה מסמכים פיננסיים של הכנסיה כדי לא לשלם מיסים. אם חבר מושבעים ידעו שהאחים מילר ניסו לקבל \$21,000 כל אחד כתמורה לעדותם, הם היו לבטח שוקלים את אמיתות עדותם ואת אמינותם.

בזמן ההצהרה בשבועה של הסוכן הולט, באוקטובר 1998, הוא סתר את עדותו במשפט והודה ששניהם, קרי ורוברט מילר, הגישו את טופס 211 ל-IRS, שהוא הגיש טפסים לסוכן בורגרד, ושהתובע, בלצ'יר, ידע על כך. מסמכים אלה של רשויות המס IRS שהיו מוסתרים והתקבלו לאחרונה כללו גם תצהיר של קרי מילר משנת 1991, האומר כי הוא הגיש את טופס 211 למימשל בשנת 1990. מילר גם כתב שהוא שאל את סוכן המס ברווילר על הפרס בפגישה הבאה שלהם, כשישה חודשים מאוחר יותר.

למרות כל זאת, המימשל דבק בסיפורו ובתגובה כתב דפים רבים בחדש נובמבר בניסיון להוכיח כי רוברט וקרי מילר "כנראה אפילו לא ביקשו את כלל הפרס". כדי להוכיח זאת הם מסתמכים על מושגים מעורפלים כגון "לפי מיטב דעתו של הסוכן בורגרד... ו...מר בלצ'יר היה בדעה ש...המילרים מעולם לא הגישו את טופס 211..." (דגש הוסף). למרות הנסיונות האלה לא לזכור (שקרים נוספים), אין שום דבר מעורפל על

בקשת הפרס במסמכים שהתגלו לאחרונה.

כמובן, המימשל לא יכול לאשר את טענתו, מכיוון שהוא טען כי אינו יודע היכן המילרים היום. כתובתם החדשה של האחים מילר הופיעה למרות זאת. עורך-הדין של האחים מילר פירסם את כתובתם החדשה בכתב הגנה שנכתב בנובמבר 1998, בג'קסונוויל פלורידה. הוא גם כתב שפיטר ג'ורג'יאזיס, עורך-הדין של האחים מילר בזמן המשפט (ועורך-דין של ה-CAN הישן) היה לאחרונה בקשר עם האחים מילר.

המימשל גם טוען ששיתות בנוגע לפרס הכספי בקושי הוזכרו בפגישה יחידה עם המילרים וג'ורג'יאזיס שהתקיימה בשישי למרץ 1990. ג'ורג'יאזיס הגיש תצהיר שיקרי באוקטובר 1998 כדי לחזק את טענת המימשל, בהצהירו כי למרות שהיו מספר דיונים בנושא טופס 211 בפגישה במרץ, הוא "לא זוכר אם לקוחותיו מילאו או חתמו על טפסים אלה". מר ג'ורג'יאזיס סותר את עצמו בעדות תחת שבועה במשפט אחר שאינו קשור לזה בשנת 1991. הכנסיה מצאה תצהיר שבו ג'ורג'יאזיס כתב: "אחרי ההשמעה בשישי ושביעי במרץ, 1990, האדונים הולט, בורגרד ובווילר באו לחדרי במלון ובזמן זה נתנו למר בורגרד טופס 211 ממולא – טופס פרס כספי תמורת המידע המקורי".

למרות כל זאת, המימשל טוען שאין בידינו "שום הוכחה על-כך שהמילרים קיבלו את הפרס הכספי אי-פעם". אם הם קיבלו את הכסף אינה הנקודה. הנקודה היא שהם הגישו את הטופס, הם האמינו שהם יקבלו את הכסף, וזאת היתה חובתו של המימשל להודיע על-כך לעורכי-הדין של אלמו.

מאות מסמכים נוספים חושפים את שקרי ה-IRS

הכנסיה מצאה מסמכים רבים נוספים של רשות המס שמוכיחים את חפותו של אלמו, כולל מסמכים שחושפים שהמימשל אכן עשה עיסקה עם עדים למרות שהמימשל מכחיש זאת. היו דוחות של ראיונות אוהדים עם חברי כנסיה לשעבר, שסתרו את האשמות המימשל, וישנו ראיון עם רואה-החשבון הקודם של הכנסיה שמעיד, כי כל ניהול החשבונות נעשה כשורה. אף אחד מהמסמכים האלה נימסר להגנה. מסמכים אלה יכלו לזכות את אלמו.

שקרים, שקרים, ושקרי מימשל נוספים כדי לכסות את השקרים הקודמים. הכומר אלמו ישב ארבע שנים בכלא בגלל שקרים אלה של המימשל. הגיע הזמן לעצור שקרים אלה. הגיע הזמן לנקות את שמו ואת שם כנסיות אלמו.

"אלוהים אמר שכל מה שנעשה בסוד יזעק לגגות הבית. זהו נס, שכמו במקרה של ניקסון, הם לא קרעו לגזרים את ההוכחות לאשמתם ולחפותי מפשע, שקרי עדיהם ואמיתות עדי. אני עבד אדוני. אדוני עזר לי. הללו את אדוני, הללויה". (אמר הכומר טוני אלמו, פברואר 1999).

הקואליציה הבין-לאומית לחופש הדת
International Coalition for Religious Freedom
2020 Pennsylvania Avenue NW, Suite 963
Washington DC 20006 - (202) 298-6600